

จิตที่ไร้สาระ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๑๒๔๐. เนาะ

ถาม : ๑๒๔๐. เรื่อง “การตั้งจุดหมายพระนิพพาน”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะเคาะพียง หนูมีเรื่องถามหลวงพ่อกะกราบรบกวนช่วยชี้แนะด้วยค่ะ

๑. การตั้งจุดหมายคือพระนิพพาน มีคนท่านสอนว่าไม่ควรตั้งจุดหมายพระนิพพาน เพราะผลกรรมที่เราทำอาจจะประดังเข้ามาจนเราจะรับไม่ได้ และจะหนักเกินไปจะรับได้ จนบางครั้งเวลาทำบุญจะมีการกล่าวให้ว่าตาม พอถึงคำว่า “เข้าสู่แดนนิพพาน” หนูไม่กล้าพูดตาม สงสัยมากค่ะ ข้อนี้จริงหรือเปล่า?

๒. ทำดีมากๆ หนักกรรมได้หรือไม่? หรือเลือกที่ตาย ที่เกิดได้หรือไม่?

๓. เคยหลงผิดเชื่อผู้นำบุญท่านหนึ่ง ท่านประมาทพระอริยสงฆ์ และหนูก็อาจมีคล้อยตามไปบ้าง ทำให้ไม่อ่านหนังสือท่านอีกเลย ตอนนี้หนูไม่เชื่อเขาแล้ว แต่ก็เปลี่ยนเส้นทางการทำบุญมาเป็นสายพระป่า หนูได้ทำพิธีขอมาพระรัตนตรัย และขอมาพระเถระ แต่ไม่ได้ขอมาพระอริยสงฆ์ท่านนั้น เพราะท่านเข้าสู่แดนนิพพานไปแล้ว แบบนี้ถือว่าขอมาท่านได้ไหม? มีวิธีไหนบ้างคะ หลวงพ่อกะช่วยชี้แนะด้วย

๔. พิธีกรรมในการแก้กรรมทำจริงได้หรือไม่? ในโลกนี้มีไหมคะ? มีวิธีการไหนบ้างที่จะทำกรรมให้เบาๆ ลงคะ

ตอบ : เอาข้อที่ ๑. ก่อน ข้อที่ ๑. เห็นไหม การตั้งจุดหมายพระนิพพาน นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ เวลาปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ก็ตั้งปรารถนาเหมือนกัน ถ้าตั้งปรารถนาแล้ว ตั้งปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ ตั้งอธิษฐานแล้วพยายามสร้างสมบุญญานิการขึ้นไปเรื่อยๆ จนกว่าพระพุทธเจ้าจะพยากรณ์

ถ้าพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งพยากรณ์ว่าต่อไปในอนาคตกาล บุรุษผู้นี้ หรือคนผู้นี้จะได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในกาลนั้น ชื่อนั้นๆ นี่พระโพธิสัตว์องค์นั้นจะกลับมาเป็นสาวก สาวกจะ คือกลับมาปฏิบัติไม่ได้ จะต้องพยายามถึงที่สุดต้องให้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ข้างหน้าแน่นอน แต่ถ้าเราตั้งเป้าของเราว่าเราอยากจะเป็นพระโพธิสัตว์ อยากจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ยังไม่มีพระพุทธเจ้าองค์ใดพยากรณ์ เรายังสามารถกลับได้ คือว่าเราไปสร้างสมบุญญานิการ บุญญานิการเรามีมาก

ฉะนั้น เวลาถึงที่สุดแล้วเราพลิกกลับ เราลาโพธิสัตว์ หรือเรามาปฏิบัติเราถึงจะเป็นพระอรหันต์ได้ แต่ถ้าตั้งเป็นพระโพธิสัตว์แล้ว ตั้งเป็นพระโพธิสัตว์จนพระพุทธเจ้าพยากรณ์ พระพุทธเจ้าพยากรณ์มันจะมีเหตุการณ์ว่าเราจะสร้างบุญกุศลกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์นั้น แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว ต่อไปอนาคตเธอจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ได้ชื่อเป็นอย่างนั้นๆ เลย

ถ้าอย่างนั้นแล้วนะ นี่พระโพธิสัตว์องค์นั้นจะกลับไม่ได้ จะต้องไปถึงที่สุดให้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ถ้าผู้ที่สร้างสมบุญญานิการมาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน อยากปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ได้พยากรณ์ อย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านบอกท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์เหมือนกัน ท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น เวลาที่ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ปฏิบัติขึ้นมา นี่ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์จะได้ฉานโลกีย์ ฉานโลกีย์หมายถึงได้ฉาน ได้ความสงบร่มเย็น สิ่งที่ฉานโลกีย์มันจะสร้างประโยชน์กับจิตดวงนี้ เพราะฉานโลกีย์มันจะรู้อดีต-อนาคตว่าคนนั้นควรจะแก้กรรมอย่างไร? ทำกรรมอย่างไรเพื่อจะสร้างสมให้คนๆ นั้นให้พบความสุข ได้พบความสุขนะ พระปัจเจกพุทธเจ้าก็สร้างสมบุญญานิการมาเหมือนกัน

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับพระปัจเจกพุทธเจ้าต้องสร้างสมบุญญาธิการมา แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วถึงจะกลับไม่ได้ แต่ถ้ายังไม่พยากรณ์กลับได้ กลับได้ คำว่ากลับได้หมายถึงว่านี่เวลาคนปรารถนานิพพานๆ เพราะปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ปรารถนาพระนิพพานนั้นแหละ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเจ้าชายสิทธัตถะ หรือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เวลาเกิดมาก็เกิดมาเป็นพระโพธิสัตว์

พระโพธิสัตว์หมายความว่า เป็นผู้ที่มิอำนาจาสนาบารมี เป็นผู้ที่มิบารมีมาก จะทำประโยชน์กับสังคม จะทำประโยชน์กับสังคม ไปทำประโยชน์กับโครมหาศาลเลย นี่คือพระโพธิสัตว์ แต่พระโพธิสัตว์ก็ต้องแบกทุกข์ แบกโลก พระโพธิสัตว์ต้องมีความทุกข์ในหัวใจ อยากสร้างคุณงามความดี แต่มันก็มีความทุกข์ มีความทุกข์สร้างสมบุญญาธิการอย่างนี้ไป แต่เวลาปฏิบัติไปแล้ว ถ้าจะเข้าสู่อริยมรรค อริยผล มันจะเข้าสู่โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ฉะนั้น พระโพธิสัตว์เข้าตรงนี้ไม่ได้ พระโพธิสัตว์ถึงสร้างสมบุญญาธิการเห็นใหม่เข้ามานโลภีย์

นี่หลวงปู่มั่นท่านปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์มา ฉะนั้น เวลาท่านปฏิบัติมาท่านถึงเข้าตรงนี้ไม่ได้ไง ท่านถึงได้ไปลาโพธิสัตว์ของท่าน แล้วท่านถึงมาพิจารณาของท่าน มันถึงกลายเป็นอริยสัง อริยสังหมายถึงว่าพิจารณากาย เห็นกายแล้วพิจารณาเป็นอริยสัง มันก็เป็นมรรค มรรคมันก็รวมตัวสมุจเฉตพหวน นี่พูดถึงการปรารถนาพระนิพพาน มันจะผิดตรงไหน? การปรารถนาพระนิพพานเขาเรียกว่าบารมีสิบทัศ เป้าหมายใด การตั้งเป้าหมายเป็นถึงที่สุดแห่งทุกข์ก็คือพระนิพพาน

ฉะนั้น เวลาคนตั้งเป้าหมายพระนิพพานมันจะใหญ่ไป ไม่ใหญ่หรือ ไม่ใหญ่ เพราะพระนิพพานมันก็อยู่ที่ใจเรานี้แหละ พออยู่ที่ใจ เวลามันทุกข์นี่ใครเป็นคนทุกข์ ก็ใจนี่เป็นคนทุกข์ นี่เวลาสิ้นสุดแห่งทุกข์ใครเป็นคนสิ้นสุดแห่งทุกข์ล่ะ? นี่ใจเป็นธรรม ถ้าใจเข้านิพพานๆ เขาบอกว่าพระอรหันต์มีจิตๆ จิตเข้านิพพาน ไม่ใช่ จิตเป็นต่างหาก คือว่ามันทำลายดวงจิตนั้น นี่ใจนิพพานมันก็อยู่ที่จิตนั้นแหละ นี่นิพพานมันก็อยู่ที่ใจ เพราะใจมันทำลายตัวมันเอง มันทำลายอวิชชาออกไปแล้ว ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายทุกอย่างแล้วมันก็เป็นนิพพาน

มันเป็นนิพพานไม่ใช่เข้านิพพาน ถ้าเข้านิพพานจะเข้าไปได้อย่างไร? เข้าไปขวาง อยู่สิ แต่ถ้ามันเป็นตัวมันเอง มันทำลายตัวมันเอง แล้วทำลายอย่างไรล่ะ? ฉะนั้น พระอรหันต์ถึงไม่มีภวาสวะ ไม่มีภพ ไม่มีใดๆ ทั้งสิ้น แต่มี แต่มีเพราะมันเป็นความจริงใจ ทำลายความจริงไม่ได้ ทำลายนามธรรมอันนี้ไม่ได้ ไม่มีใครทำลายได้ แต่มันทำลายกิเลสได้ ทำลายภวาสวะ ทำลายภพได้ ถ้าทำลายอย่างนี้มันถึงจะเป็นความจริง

ฉะนั้น การตั้งเป้าหมายว่าพระนิพพาน นี่เราเสียค่าย เสียค่ายที่บอกว่า

ถาม : จนบางครั้งเวลาทำบุญ มีการกล่าวไว้ว่าตามว่า “เข้าสู่แดนนิพพาน” นี้ พอถึงคำว่าเข้าสู่แดนนิพพานหนูไม่กล้าพูดตามค่ะ หนูไม่กล้าพูดตาม สงสัยมากอยากรู้ความจริง

ตอบ : ถ้าพูดถึงนะ คูติเวลาผู้ที่เขากล่าวคำถวายทานเขายังปรารถนานิพพาน เขาบอกให้คนทั้งโลกเลยปรารถนานิพพาน เราคนเดียวกลัว เราคนเดียวไม่กล้ากล่าว น่าคิดนะ เพราะความเชื่อใจ ความเชื่อที่ว่าถ้าเราปรารถนาถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์แล้วเวรกรรม มันจะประดังเข้ามา อ้อ แล้วถ้าไม่ปรารถนาเวรกรรมมันไม่สนใจนะ ให้อยู่สุข สะดวกสบายเลยนะ เออ จิตดวงนี้ยังเวียนตายในวัฏฏะ ยังมีโอกาสจะได้ควบคุมจิตดวงนี้ไม่เข้ามาทำ มันก็เหมือนๆ กันแหละ มันเหมือนกัน เราคิดของเราไปเองไง

ฉะนั้น จะว่าตั้งเข้าสู่มรรค ผล นิพพานได้ไหม? ตั้งได้ เป็นอธิษฐานบารมี บารมี สิทธิการจะเข้าถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้มันต้องมีเป้าหมาย มีบารมี เห็นไหม ฉะนั้น เราตั้งเป้าหมายว่าสิ้นสุดแห่งทุกข์ เหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งเป้าหมายว่าจะป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่บารมีสิทธิการ บารมีสิทธิการนะ ทานบารมี ศีล บารมี เนกขัมมบารมี สติบารมีมันมีของมัน มีพร้อมมันจะเข้าสู่สิ้นสุดแห่งทุกข์ นี่เราตั้งเป้าหมายว่าเราจะเข้าถึงนิพพาน แต่ชาติใดชาติหนึ่งในอนาคต

วันนี้เขาตั้งปรารถนากัน เห็นไหม เราทำบุญกุศลกันเพื่อให้มีดวงตาเห็นธรรม เพื่อให้เราสิ้นสุดแห่งทุกข์ในชาติใดชาติหนึ่งข้างหน้า มีเป้าหมาย คนมีเป้าหมาย มีต่างๆ มันจะทำคุณงามความดีของจิตดวงนั้นไป ฉะนั้น เราให้อธิษฐานเลย ไม่ต้องไปกลัว บอกว่าพอตั้งเป้าหมายแล้วมันเป็นความเชื่อ เขาบอกว่าทำบุญอย่างนี้ไม่ได้นะมันจะได้บุญมาก ต้องเผยแผ่กัน ต้องเจือจางกัน มันก็เหมือนกับเขาสอนเด็กบอกว่าอย่ากลืนเม็ด

ผลไม้นะ เดี่ยวผลไม้มันจะงอกบนศีรษะ เด็กมันก็ไม่กล้ากินใช่ไหม? นี่ห้ามกินเมล็ดผลไม้นะเดี๋ยวมันจะงอกบนหัว

ความจริงคือไม่ต้องการให้เด็กนั้นมันกลืนเมล็ดเข้าไป เพราะมันไปติดหลอดลม เดี่ยวจะหายใจไม่ออก เดี่ยวจะตาย นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราบอกว่าเราตั้งเป้าหมายนิพพานไม่ได้นะ ใครทำแล้วเดี๋ยวบุญมันมากเกินไป นี่ก็เหมือนกัน บอกว่าทำบุญไม่ได้นะ เดี่ยวบุญมากเดี๋ยวจะมีกรรมจะต้องเจือจางกัน คำว่าเจือจางกันเขาไม่ต้องการให้คนตระหนี่ เขาต้องการให้คนมีการเสียสละ เขาต้องการให้คนสมานสามัคคี มันมีอุปบายทั้งนั้นแหละ ถ้าเราตีโจทย์แตกเราจะเข้าใจหมดเลย มันไม่มีอะไรหรอก มันเป็นอุปบาย อุปบายให้เห็นใจต่อกัน ให้เพื่อแผ่กัน นี่มันเป็นอุปบาย อุปบายให้คนรักกัน แต่เรากลับไม่รู้เรื่องอะไร คิดไปว่าไปอย่างนั่นเอง

ฉะนั้น ตั้งได้ ตั้งนิพพาน ไม่เสียหาย ไม่เสียหาย

ถาม : ๒. ทำดีมากๆ หนีกรรมได้หรือไม่? เลือกที่เกิด ที่ตายได้ไหม?

ตอบ : ทำดีมากๆ หนีกรรมดี เห็นไหม เขาเปรียบเหมือนว่าเกลืออยู่ในน้ำจำนวนน้อยก็รสเข้มข้น ถ้าน้ำมากเกลือรสมันก็เจือจาง ทำดีมากๆ กรรมมันก็เบาบางลง เบบางลง คำว่าเบาบางลงมันก็มีของมันอยู่อย่างนั้นแหละ ฉะนั้น สิ่งที่ทำบุญทำดีมากๆ หนีกรรมได้ไหม? ถ้าทำดีถึงที่สุดหนีได้ คำว่าหนีกรรม พระโมคคัลลานะ เห็นไหม เคยฆ่าแม่ไว้ตั้งแต่อดีตชาติ นานเนกาเลมาแล้ว เพราะคนละชาติกันไง บอกฆ่าพ่อฆ่าแม่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ แล้วพระโมคคัลลานะเคยฆ่าแม่มา แล้วเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร?

มันคนละภพ คนละชาติ มันยาวไกลมาแล้ว แล้วได้ตกรอกอเวจีมหาศาลแล้วชดใช้กรรมนั้นเบาบางแล้ว แล้วก็สร้างสมบุญญาธิการมาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย พอเป็นพระโมคคัลลานะถึงที่สุดโดนโจรทุบตาย เขาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า อัครสาวกเบื้องซ้ายมีฤทธิ์ขนาดนี้ ทำไมถึงมีกรรมอย่างนั้น? เพราะกรรมอันนี้ไง กรรมที่เคยฆ่าแม่ไว้เขาโดนเขาทุบตายเหมือนกัน

นี่สิ่งที่ทำดีมหาศาลเลยทำดีจะหนีกรรมได้ไหม? หนีได้ หนีได้ที่ไหน? หนีได้ที่
 ในใจของพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว นี่สิ้นสุดแห่งทุกข์
 ไปแล้ว จะไม่มีสิ่งใดเข้าไปถึงดวงใจ เข้าไปถึงธรรมชาติของพระโมคคัลลานะได้ แต่สอ
 ปาภิเสสนิพพาน เศษส่วนสิ่งที่เหลือในวัฏฏะ ร่างกาย ภพชาติที่เกิดมาเป็นพระโมคคัลลา
 นะมันเป็นผลของวัฏฏะ สิ่งที่เป็นผลของวัฏฏะ เศษส่วนกรรมมันเกี่ยวเนื่องกัน มันก็ต้อง
 สละสิ่งนั้นไป

ฉะนั้น บอกว่าถ้าทำดีมาก ๆ จะหนีกรรมแล้วจะไม่มีอะไรเลย หนีกรรมเสร็จแล้ว
 นะจะลอยฟ่องอยู่บนอากาศเลย จะไม่มีอะไรกระทบกระเทือนเลย องค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีคนมาโงมตี คำว่ากรรม นี่กรรมเป็นอจินไตย มันยาวไกลนัก เพราะ
 การเกิด การตายของจิตมหาศาล

ฉะนั้น ว่า

ถาม : ทำดีมาก ๆ หนีกรรมได้ไหม?

ตอบ : ได้ หนีกรรม หมายความว่า ทำความดีมากขึ้นไป ทำดีมันก็มีส่วนดีของ
 มัน พอหนีกรรมได้แล้ว

ถาม : เลือกที่ตายได้ไหม? เลือกที่เกิดได้ไหม?

ตอบ : ถ้าเลือกที่ตายที่เกิดได้ เลือกที่ตายที่เกิดเขาก็พยายามสร้างบุญกุศลกันนี้
 ใจ ขอให้เกิดดี ๆ ขอให้เกิดมีบุญกุศล ขอให้เกิด ๆ เลือกได้ไหม? ถ้าเลือกได้ก็ภูมิใจได้ ถ้า
 ภูมิใจได้ก็ภูมิใจเข้าพระนิพพานไปเลย

คำว่าเลือกได้ไหม? นี่เลือกไม่ได้ เพราะอะไร? เพราะเวลากรรมให้ผลฯ เห็นไหม
 มันยาวไกล เวลามากเพนิวาสนุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีต้น ไม้
 มีปลาย ทำกรรมไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ตั้งแต่ครั้งไหน กาลใดมันมหาศาลเลย แล้วเวลามัน
 ให้ผลมาอย่างนั้นเราจะไปคอนโทรลอย่างไรล่ะ? เราจะเลือกอย่างไรล่ะ?

ฉะนั้น เราก็ต้องตั้งสติไว้ คิดแต่คุณงามความดีของเรา เราเลือกได้ด้วยการเอา
 ความดีเข้าไปต่อต้าน เอาความดีเข้าไปบอกว่าเราคิดถึง คนโบราณบอกว่าคนใกล้ตายให้

คิดถึงพระ คิดถึงพระ เพราะเลือกการตายที่ดีใจ เลือกการตายไปสู่ภพชาติที่ดีใจ แล้วถ้าเกิดคิดแต่เรื่องดี ๆ ให้มันเป็นไปตามนั้น เพราะสิ่งที่คิดมันอยู่ที่ใจ พออยู่ที่ใจ สิ่ง que คิดมันก็ชักนำ นี่สัญญาสร้างภาพให้ใจมีสิ่งนั้นมาเกาะไว้ สร้างภาพๆ สร้างภาพให้เป็นความจริงขึ้นมา จริงขึ้นมามันก็เกิดตายตามนั้น เลือกเกิดได้ไหม? เลือกตายได้ไหม? ถ้าเลือกได้ เลือกได้มันก็เข้าไปสู่แบบว่าการทรงเจ้าเข้าผีใจ

นี่การทรงเจ้าเข้าผี เราปรารถนาอย่างนั้น เราสร้างอย่างนั้น เราตั้งศาลอย่างนั้น เราจะได้เกิดอย่างนั้น เพราะเราคิดกันอย่างนี้เราถึงเป็นเหยื่อใจ ถ้าเราไม่คิดอย่างนี้เราทำคุณงามความดี ดีก็ต้องให้ผลเป็นความดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราเชื่อมั่นของเราตรงนี้ เราทำความดีของเราไป นี่เราทำดีที่สุดแล้ว ผลคุณงามความดีที่สุดแล้วมันจะไปถึงไหน? นี่มันเรื่องสุกวิสัย ถ้ามันเป็นไปตามนั้นเราก็สร้างของเราไป เราเชื่อสัจธรรม เราเชื่อธรรมเราไม่เชื่อสิ่งใดเลย

ถาม : ทำดีมากๆ หนีกรรมได้ไหม?

ตอบ : ได้ เพราะความดีมันทำให้เราอยู่กับดี ถ้าถึงกรรมชั่วมันมา นั่นเราก็มีสติปัญญาช่วยเหลือตัวเอง นี่ได้ ถ้าไม่ได้เราไม่ทำสิ่งดี เวลากรรมมันให้มามันยิ่งให้ผลมากกว่านั้น เลือกที่ตายได้ไหม? เลือกที่ตาย นี่เลือกที่ตาย ถึงที่สุดนะมันจะตายที่ไหนมันก็ตายของมันแหละ ถ้าเลือกที่เกิดได้ไหม? เลือกที่เกิด ถ้าคุณงามความดีพาเกิดมันก็เกิดดีเกิดมาแล้วถ้ามีบุญกุศล นี่เราเลือกได้ต่อเมื่อเราชำระล้างกิเลสแล้วนี่จบเลย เพราะมันตายก็เศษส่วนนี้ตาย แต่มันไม่มีอะไรเกิดแล้ว นี่เลือกได้ เลือกได้ต่อเมื่อเราทำสิ้นสุดแห่งทุกข์ สิ้นกิเลสไปแล้วเลือกได้หมดเลย คือไม่เกิดไม่ตายแล้ว ไม่ต้องเลือกเกิดเลือกตายมันไม่เกิดไม่ตาย จบไปเลย

ถาม : ๓. เคยหลงผิดเชื่อผู้นำบุญท่านหนึ่ง ท่านประมาทพระอริยสงฆ์ หนูอาจมีความคล้อยตามไป ทำให้ไม่อ่านหนังสือท่านเลย ตอนนีหนูไม่เชื่อเขาแล้ว แล้วเปลี่ยนเส้นทางมาทำบุญกับพระป่า ทำให้หนูได้ขอมาพระรัตนตรัย และขอมาพระเถระ แต่ยังไม่ได้ออกมาพระอริยสงฆ์ท่านนั้นเพราะท่านนิพพานไปแล้ว

ตอบ : ของอย่างนี้ เห็นใหม่ สิ่งที่ว่าเราทำสิ่งใด ระลึกได้ที่หลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย ฉะนั้น เราทำสิ่งนี้แล้ว เราเชื่อเขาไป เราเชื่อเขาไปเพราะเราโดนเขาชักนำไป นี่เราสำนึกผิดแล้ว สิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชื่นชม ชื่นชมที่ว่าใครทำผิดแล้วยอมตนว่าผิด แล้วสารภาพ

เวลาพระเราปลงอาบัติๆ ใครทำความผิดแล้วยอมรับว่าตัวเองทำผิดแล้วสารภาพ แล้วเราพยายามตั้งสติว่าจะไม่ทำสิ่งนั้น นี่เป็นอริยวินัย คือคนทำผิด ส่วนใหญ่คนทำผิดจะคือดิ่ง แล้วพยายามจะปกปิด จะทำความผิดนั้นต่อเนื่อง แต่ถ้าใครทำผิดแล้วยอมสารภาพ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชื่นชมนะ ชื่นชมว่าเป็นอริยวินัย เป็นคุณงามความดี เพราะจิตดวงนี้มันจะมีโอกาสแก้ไข

ฉะนั้น ถ้าเราสำนึกผิดแล้วสิ่งนี้เป็นประโยชน์มาก เวลาสำนึกผิดแล้ว แล้วเราขอขมาพระรัตนตรัยนี้ถูกต้อง แล้วเวลาพระอริยสงฆ์องค์นั้นท่านนิพพานไปแล้วท่านก็เป็นสงฆ์องค์หนึ่ง เราก็ขอขมารัตนตรัย แล้วเราก็ระลึกถึงชื่อของท่าน สิ่งที่เรามีในหัวใจที่เราถูก เราประมาท เราปรามาตไว้ นี่เราออกภัยเพราะตอนนั้นเราไม่เข้าใจ บัดนี้เราเข้าใจแล้ว ขอขมาสิ่งนี้ ทำใจของเราให้ผ่องแผ้วมันหลุดนะ มันหลุดคือมันหลุดจากนิวรณ์ธรรม หลุดจากความกังวลของเรา สิ่งนี้จบ ถ้ามันจบแล้วมันก็ว่าเราได้ขอขมาท่านแล้ว

ถาม : ๔. วิธีแก้กรรมทำได้จริงหรือไม่ ในโลกนี้มีไหมคะวิธีแก้กรรม

ตอบ : แก้กรรม นี่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เชื่อกรรม กรรมดี กรรมชั่ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องสังขารมนี้ธรรม ธรรมคือสังขารจะความจริง สิ่งที่ความจริงมันให้ผลตามนั้น ถ้าสิ่งที่ให้ผลตามนั้น เราเชื่อสิ่งนั้นแล้วมันจะเป็นประโยชน์กับเรา ฉะนั้น เป็นประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับเราเพราะเราเชื่อตามความเป็นจริงไง แต่ในโลกเขาหาผลประโยชน์กัน เขาบอกถ้ามีสิ่งใดมาแก้กรรมๆ

แก้กรรมเราไปเชื่อเขาทำไม? เราจะไปเชื่อใครแก้กรรม ให้อะไรแก้กรรมๆ เก่งกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามันแก้กรรมได้ ศาสนาพุทธแขวนไว้เลยนะ เราตั้งศาสนามาเลยศาสนาแก้กรรม แล้วทุกอย่างมานี้แก้ได้หมดเลย ใครจะอย่างไรมา ก็

ทำให้เป็นความดีไปหมดเลย ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ทำอย่างนั้นล่ะ? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อกรรม ไม่ใช่ให้แก้กรรม

ให้เชื่อกรรมนะ เราเชื่อว่าเราเคยทำคุณงามความดีมา เราถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดเป็นมนุษย์มันมีศักยภาพพอแรงแล้วละ แต่เราเกิดเป็นมนุษย์แล้วจิตใจอ่อนแอใจพอจิตใจอ่อนแอ คนที่เขาเกิดเป็นมนุษย์ด้วยกันเขาแสวงหาผลประโยชน์ไง เขาจะบอกว่าถ้าเรามีความผิดพลาดสิ่งใดเขาแก้ไขให้ได้หมดเลย เหมือนกับการที่เดี๋ยวนี้ใครทำ ความผิดเขาจะวิ่งเต้นให้พ้นจากโทษ ให้พ้นจากโทษ เราจะฆ่าคนตายมาเขาบอกไม่ เป็นไรเดี๋ยววิ่งเต้นให้หลุดพ้น หลุดจากโทษ หลุดจากโทษ หลุดจากการลงลงทัณฑ์ แต่ มันไม่หลุดจากกรรมหรือ กรรมมันมีผลของมัน เพราะมันฝังใจดวงนั้นไป เราทำใครไว้ ใครก็ต้องมีความกระทบกระเทือนในใจ แล้วเราจะมีกรรมของเราตลอดไป

ฉะนั้น การแก้กรรมของเราคือการภาวนา การอธิษฐาน เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ สอนที่ว่าให้สำนึก ให้อภัยต่อกัน อย่าให้ถือโทษโกรธกัน นี่เราแก้ด้วยวิธีการนี้ แล้วเวลาภาวนาๆ พุทโธจิตสงบเข้าไปแล้ว พิจารณาเข้าไป นี่การแก้กรรมคือการแก้กิเลส พอการแก้กิเลสมันก็ไม่เกิด ไม่ตาย มันจบแล้ว อย่างพระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์แล้วเขามาทูปตาย ทูบก็ทูปแต่ร่างกายเท่านั้นแหละ พอทูปเสร็จแล้ว ด้วยฤทธิ์ยังรวมร่างกายนั้นไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พอลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลับมาแล้ว พอคลายฤทธิ์ออกมันก็ไปแหลกลตายอยู่นั่นนะ นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้มาเผาไหม้ มาเผาสิ่งนั้น

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าแก้กรรมๆ อย่าเชื่อ เราไม่เคยเชื่อเลยนะ เราไม่เชื่อเรื่องนี้เลย คุณเฝ้าปากจัดมาก แล้วมีคนเขากระทบกระเทือนมาหาเราามากเลย เขาบอกหลวงพ่อนี้กรรมเยอะมากเลย เราบอกไม่ใช่หรือกฐาเรื่องเอง กฐาเรื่อง ก็กูทำเอง ก็กูหาเรื่องเอง ก็กูพูดออกไปมันก็มีผลกระทบกลับมา มันก็เรื่องธรรมดา อ้าว แล้วจะแก้อย่างไรล่ะ? แก้ก็เขี่ยปากตัวเองไป ไม่ต้องพูดนี่แก้กรรม ถ้าแก้กรรม หลวงพ่อไม่พูดก็ไม่มีเรื่อง ก็หลวงพ่อกูมันก็เลยมีเรื่อง

แต่ที่พูดออกไปนี่มันมีกรรม กรรมคือการกระทำ แต่เราทำเพื่ออะไรล่ะ? เราทำเพื่อความจริง เราทำเพื่อความจริง ให้ความจริงปรากฏขึ้นมา เห็นไหม เวลาพูดเราพูด

เพื่อให้คนกลับมาเป็นคน ให้หัวใจนี้กลับมาอยู่ในหัวอกเรานี่ อย่าเชื่อใครๆ ให้เชื่อผล
กระทำ ให้เชื่อความรู้สึก นี่กาลามสูตรที่เราทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วมันจริงหรือเปล่า? แล้ว
เราทำดีๆ ทำไมมันทุกข์ขนาดนี้ มันทุกข์ขนาดนี้เพราะเราทำดีกับใคร?

เราทำดีไม่ถูกกาลเทศะ เราทำดีไม่ตรงกับเวลา ถ้าเราทำดีกับคนดี คนดีต้องให้ผล
เป็นความดีกับเราแน่นอน ให้อาหารกับสัตว์ สัตว์มันยังขอบคุณเลย สัตว์มันจะเป็นจะ
ตายไปช่วยมันให้พ้นจากการที่มันผจญภัย มันจะเข้ามากระดิกหาง มันจะเข้ามาเอาหัวซุก
เลย มันเห็นคุณเราทันทีเลย ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว นี่ต้องทำให้ความจริงมัน
ปรากฏ

ฉะนั้น วิธีแก้กรรมๆ เฮ้อ! ไม่เคยเชื่อเลยนะ จะแก้กรรมก็แก้ที่ตัวนี้แหละ จะแก้
กรรมก็พุทโธนี้แหละ พุทโธถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา นี่รู้จักกรรมตัวเองเลยว่ากรรมเกิดมา
อย่างไรไง นี่รู้ตัวเองเลยว่าคนเขาเกลียดชังหน้าเพราะอะไร? เพราะปากจัดนี่ไง กรรมมัน
เกิดที่นี่ มันจะปากจัดมันเอาที่ไหนมาจัดล่ะ? ถ้ามันไม่มีประสบการณ์ ไม่มีการกระทำมา
เลยมันจะไปแยกผิดแยกถูกได้อย่างไรล่ะ? มันจะแยกผิดแยกถูกเพราะอะไร? เพราะมันรู้
มันเห็นมา มันปฏิบัติมา มันเข้าใจของมันมา ฉะนั้น แก้กรรมแก้ที่นี้

รู้สึกว่าการจิตใจเราจะอ่อนแอ พออ่อนแอเราไม่มีหลักยึด ใครจะชักนำสิ่งใดก็ไปกับ
เขาหมดเลย แล้วไปกับเขาแล้วได้อะไร? ชีวิตเราเสียเวลาเปล่าเลย เราทั้งหมดเลย นี่เวลา
ทำบุญ เห็นไหม เราอธิษฐานนะ ตักบาตร นี่เวลาตักบาตรเราตักข้าวปากหม้อ แล้วเรา
อธิษฐานเลย อธิษฐานว่าสิ่งนี้เราทำบุญกุศลเพื่อพระ ทำบุญให้พระได้นั่น นี่พระได้นั่น
แล้วได้ศึกษา ได้ปฏิบัติขึ้นมา ได้เห็นธรรม เราทำแล้วได้บุญกุศล นี่เรารู้สึกอธิษฐานเลย
เจ้ากรรมนายเวร พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ขอให้มิดดวงตาเห็นธรรม ขอให้มีความสุข

นี่มีความสุข สิ่งนี้เราทำของเรา มันคงของเรา จิตใจเราใครจะมาชักนำเราไป ใ้อันนี้
เชื่อเขาไปหมดเลย นี่ผู้นำบุญเขาดิ่งไปทางนั้นก็ไป ผู้นำบุญดิ่งอันนี้เข้ามา เขาไปแก้กรรม
ก็ไปแก้กรรมกับเขา เวรกรรม ไม่ใช่ศาสนาพุทธ ศาสนาผีไง เข้าทรงทรงเจ้ามันก็เป็น
อย่างนั้นแหละ ถ้าศาสนาพุทธไม่เชื่ออะไรเลยล่ะ ให้เชื่อสังขาร เชื่อความจริง

อันนี้พูดถึงว่าจิตใจที่คืนะ ต่อไปจิตใจที่ไร้สาระนะ อันนี้เป็นจิตใจที่ไร้สาระมาก

ถาม : ข้อ ๑๒๔๑. เรื่อง “การทำสมาธิ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับ ได้ฟังเทศน์หลวงพ่อดีมาเยอะมาก ผมก็เลยอยากปฏิบัติบ้าง ที่นี้ผมอยากให้หลวงพ่อบริบายวิธีการนั่งสมาธิและเดินจงกรมด้วยครับ เอาจนบับของหลวงพ่อดี วิธีของหลวงพ่อดีครับ หลวงพ่อว่าอย่างไรผมว่าอย่างนั้นเลย ครับ

๑. พุทโธตอนนั่งสมาธิ คือหายใจพุท ออกโธไหมครับ

๒. การนั่งเอาเป็นเอาตายบาปไหมครับ คือผมนั่งสมาธิแล้วตะคริวครับ ถ้านั่งไปแล้วเป็นอัมพาตจะดีหรือครับ แล้วถ้าหลวงพ่อดีตอบผมว่าให้ผมนั่งต่อตะคริวจะหายเอง ถ้าไม่หายล่ะครับ ถ้าผมเป็นอัมพาตจริงๆ หลวงพ่อรับผิชอบไหมครับ

๓. ผมจะเปลี่ยนมาเดินจงกรม ขอแบบละเอียดนะครับ เดินซ้าย เดินขวา พุทโธอย่างไร? ซ้ายพุท ขวาโธหรือเปล่าครับ แล้วเอาความรู้สึกไปอยู่ตรงไหนบ้าง ขอละเอียดเลยนะครับ

๔. ผมไม่อยากอ่านตัวหนังสือ อยากฟังจากปากสดๆ ครับ จะได้แน่ใจชัดเจนครับ สาธุครับ

๕. จิตพระโศดบัน อารมณ์ท่านประมาณไหนครับ อารมณ์สุนทรีหรือเปล่าครับ สุขตลอดหรือเปล่า จะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองเป็นพระโศดบันไหมครับ แล้วถ้าหลวงพ่อดีตอบว่า “ก็ตรวจดูคิดเอาว่าผิโธ” แล้วจะตรวจสอบตอนไหนล่ะครับ ตรวจอดีต อดีตที่เป็นของที่ผ่านมาแล้วนี้ครับ ตรวจปัจจุบันขณะนี้จะตรวจอย่างไรครับ ผมก็นั่งอยู่เฉยๆ ตอนนี้อยู่ไม่ผิโธสิ อย่างนั้นผมก็พระโศดบันสิครับ แล้วผมต้องปฏิบัติสมาธิอย่างไรถึงจะได้บรรลุพระโศดบันล่ะครับ

ตอบ : พระโศดบันอย่างนี้ต้องไปถามหมอที่โรงพยาบาลศรีธัญญานะครับ พยายามถามไอ้คนที่มันนั่งอยู่ที่หมอรักษานะครับ ว่าไอ้ที่มันเดินๆ อยู่ที่โรงพยาบาลศรีธัญญานี้คนไหนเป็นโศดบันล่ะครับ แล้วอารมณ์ของพวกที่อยู่โรงพยาบาลศรีธัญญานี้มันสุนทรีขนาดไหนครับ ถ้ามันยังไม่เข้าใจก็ไปในคุกครับ ในคุกที่ไอ้พวกเสพยาบ้านะครับ

ว่าการเสพยาบ้าก็เมื่มันถึงจะสุนทรียะครับ ถ้ามันเสพเสร็จแล้วมันมีความสุขสุนทรียะ ก็ต้องเสพยาบ้าละครับ จะได้เป็นพระโศดาบันด้วยกันทั้งหมดนะครับ

มันเป็นไปได้อย่างไร? นี่มันเสียเวลาไป มันเสียเวลาที่ว่าฟังเทศน์หลวงพ่อมาเยอะมาก ฟังเทศน์แล้วเสียเวลาเปล่า ฟังเทศน์แล้วมันควรจะมึปัญญา ฟังเทศน์นี่เขาเทศน์ให้คนมึปัญญา ให้คนมีความรู้สึกนึกคิด เขาไม่ใช่เทศน์ให้คนโง่ ฟังเทศน์เสร็จแล้วยังฟังยิ่งโง่ พอโง่เสร็จแล้วยังประชดประชัน ยังเสียดสี อยากได้โศดาบัน อยากได้มรรค ได้ผลอยากได้มรรค ได้ผลด้วยการวิงวอน ด้วยความจินตนาการอารมณ์สุนทรียะของพระโศดาบันไป

พระโศดาบันไหนมันจะสุนทรียะ? ถ้าสุนทรียะมันก็โรงพยาบาลศรีธัญญาไป ถามหมอที่ศรีธัญญาว่าอารมณ์สุนทรียะของโศดาบันมันเป็นอย่างไร? นี่ปฏิบัติแล้วเดินกำลังเอ๋อกันอยู่ โศดาบันอย่างนี้ มันทำอะไรถึงเป็นโศดาบันอย่างนี้กันมาหมดเลย โศดาบันอย่างนี้เอาทำไม? มันเรื่องไร้สาระ เทศน์นี่เขาเทศน์เพื่อให้ฉลาด เขาไม่ใช่ฟังเทศน์ให้โง่ อุตสาหกรรมเสียค่าไฟทำเว็บไซต์ เทศน์อยู่มาเนี่ยเหยียบ ๓๐ กว่าปี ๓๐ ปียังต้องให้เจ้าหน้าที่ดูแล เสียเงินให้เจ้าหน้าที่ดูแลอีก แล้วได้จิตไร้สาระอย่างนี้มา แสดงว่าพระสงฆ์นี้ไม่มีความสามารถ พระสงฆ์นี้ใช้ไม่ได้เลย

เวลาเขาเทศน์กันเป็นธรรมะโรงน้ำแข็ง เขาเทศน์ธรรมะที่เรียบง่าย ธรรมะที่หลับตาแล้วเป็นนิพพาน ชอบ ฟังแล้วซึ้ง ซาบซึ้ง แต่พระสงฆ์บอกว่าต้องมีความเพียร ชอบ มีความวิริยะ มีความอดสาหะ มีความเป็นจริง ยิ่งฟังยิ่งโง่ โง่จนอยากเป็นโศดาบัน เป็นโศดาบันแบบโง่ๆ ไป ถ้าเป็นความจริงมันจะเป็นความจริงของมัน

ฉะนั้น สิ่งที่ว่านี่มันเสียเวลาไป ทำเสียทั้งเงิน เสียทั้งทอง เสียทั้งบุคลากร เสียทั้งกระดาษ เสียทุกอย่างเลย แล้วผลของมันคือโศดาบันที่อารมณ์สุนทรียะ ตาเหม่อลอย แล้วเดินไปไหนก็ต้องกินยาอดประสาทไว้ ถ้าโศดาบันอย่างนั้นมันไม่มีประโยชน์หรอก โศดาบันอย่างนี้อยู่ที่ศรีธัญญาเต็มไปหมดเลย นี่แล้วถ้าอยากให้อารมณ์สุนทรียะกว่านั้นก็ต้องไปที่เขาจับไปฟันฟู ประเภทที่ว่าถ้าไม่มาฟันฟูจะจับ เขาต้องมาฟันฟูกันไง ฟันฟูจากโศดาบันให้มาเป็นปกติไป ไม่อย่างนั้นมันต้องวันละ ๒ เม็ด ๕ เม็ด ๑๐ เม็ด โศดาบันอย่างนั้นมันไม่เป็นประโยชน์หรอก มันไร้สาระ จิตไร้สาระ

พอจิตไร้สาระ คำถาม เห็นไหม นี่ตาเป็นหน้าต่างของใจ สิ่งที่เราแสดงออกมา มันก็แสดงออกมาจากใจ ถ้าสิ่งที่มันแสดงออกมาจากใจ ใจหยาบ ใจละเอียดมันแสดงออกมา มันก็รู้ก็เห็นของมันได้ ถ้าจิตที่มันละเอียด จิตที่มันรอบคอบ จิตที่มันละเอียด มันรอบคอบมันเป็นไปได้นะ อย่างเช่นปัญหาที่แล้วเขาตั้งความหวังเขาดี เขาต้องการผู้นำที่ดี แต่ผู้นำไปเอาเขามาเป็นประโยชน์ต่างหาก

ผู้นำบุญๆ เห็นไหม พาเขาติดจินนิทาคนอื่น สิ่งที่เป็นคุณงามความดีก็ไปติดจินนิทา สิ่งที่เป็นประโยชน์กับตัวก็พาเขาไปเพื่อประโยชน์กับตัว แล้วนี่เขาสำนึกได้ เขาบอกเขาทำอย่างนี้มาเป็นสิบๆ ปี แล้วเดี๋ยวนี้เขาเปลี่ยนสายแล้ว เขาเปลี่ยนคนเลย เขาไม่เชื่อเลย เพราะอะไร? เพราะพาเขาไปทางเสียหาย แต่นี้ของเราเราเป็นคนทำเว็บไซต์เอง เราเป็นคนเทศนาว่าการ ฟังเทศน์หลวงพ่อดีมาเยอะมาก ตอนนี้อายุปฏิบัติ

นี่แสดงว่าเราไม่มีความสามารถเลย พระสงฆ์นี้ไม่มีความสามารถ ไม่สามารถจะทำจิตใจคนให้เข้มแข็งขึ้นมาได้ ยิ่งฟังยิ่งไร้สาระ คนดีๆ ฟังเทศน์เราเป็นคนเสียหมดเลย เป็นคนหลักลอย เป็นคนจะเอาความเคลิบเคลิ้ม จะเอาความสุนทรีย์จากโรงพยาบาลศรีธัญญา แต่ถ้าความเป็นจริงในเว็บไซต์มันมีครบอยู่แล้ว เทศนามา ๓๐-๔๐ ปี มันไม่มีหลักมีเกณฑ์อะไรหรือ? มันไม่มีอะไรเป็นสาระที่จะจับได้เลยใช่ไหม? ถ้ามันมีอะไรเป็นสาระที่จับได้ มันควรจะมีสาระที่จับได้ขึ้นไปเป็นประโยชน์กับเราบ้าง มันไม่มีอะไรเป็นสาระที่เป็นประโยชน์กับเราเลย

ในสมัยพุทธกาลนะ เวลาพระบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วไปต่อรองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า จะให้ยืนยันเรื่องนรก สวรรค์ ยืนยันเรื่องมรรค เรื่องผล เรื่องนิพพาน ถ้าไม่ยืนยันจะสึกๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกสึกไปเลย สึกไปเลย บวชมานี้เราอมรรค ผล นิพพานไปต่อรองหรือ? ให้สึกไป ในพระไตรปิฎกมีมาก พระไปต่อรองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สึกหมดเลย

แต่พระนันทะ พระนันทะแต่งงาน แล้วนิมนต์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเป็นประธานสงฆ์ ประธานสงฆ์ไปสวดมนต์ ไปทำบุญกุศล เวลาเสร็จแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พระนันทะถือบาตรไปวัด นันทะเธอจะบวชหรือ? นี้ด้วยความ

เป็นพีณะจำเป็นต้องบวช เพราะพูดไม่ออก ใหม่ๆ ที่เพิ่งแต่งงานนะ ยังไม่ส่งตัวด้วย จัดงานเสร็จมาแล้ว นันทะเธอจะบวชหรือ? ไม่อยากบวชเพราะเพิ่งแต่งงาน ทีนี้พี่บอกให้บวชก็จำใจต้องบวช พอบวชเสร็จแล้วคิดถึงแต่เจ้าสาว คิดตลอดเวลา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณไง

“นันทะ เธอคิดถึงใคร? เธอคิดถึงใคร?”

“ก็คิดถึงเจ้าสาว สวยมาก”

“เธอจำเจ้าสาวที่สวยนั้นนะ นันทะ เราจะพาไปดูนะ เธอจำไว้นะนี่เป็นอย่างไร”

จับมือนะ จับมือของพระนันทะ เหาะขึ้นไปบนสวรรค์ พอไปเห็นนางฟ้านะ

“นันทะ สวยไหม?”

“สวย”

“แล้วเมื่อกี้เจ้าสาวสวยไหม?”

“ก่อนหน้านั้นสวย”

“แล้วตอนนี้ล่ะ?”

“ตอนนี้อย่างกับลิงแ่นะ สวยสู้นางฟ้าไม่ได้”

“เธออยากได้ไหม? อยากได้ไหม?”

“อยากได้”

“ถ้าอยากได้ให้พุทโธนะ ให้ตั้งใจพุทโธ พุทโธ พุทโธ”

แล้วพอพุทโธพระก็ล้อเลียนนะ พระนันทะก็พุทโธ พุทโธ นี่เพราะสมัยพุทธกาล พระจะมีสุภาพบุรุษ เขาจะพูดกันตรงๆ พุทโธ พุทโธ พุทโธไป พระเขาก็ล้อเลียนกัน นี่พุทโธเพราะอยากได้นางฟ้า พุทโธเพราะอยากได้นางฟ้า ก็ล้อเลียนกัน

“นันทะ พุทโธเพื่อนางฟ้าไหม?”

“ไม่ ไม่แล้ว ไม่ต้องการอะไร”

พอไม่ต้องการอะไรก็บ๊อบพระก็บอกว่าพระนันทะอวดอุตริ เพราะว่าไม่ต้องการไถเวลาทีเมื่อก่อนอยากได้ อยากได้นางฟ้า อยากได้นางฟ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้พุทโธ พุทโธ พุทโธ เดี่ยวจะได้นางฟ้า ทีนี้พอพุทโธ พุทโธ พุทโธ ไปจิตมันสงบ ใจ พุทโธ พุทโธ ไปจิตมันสงบ พอจิตมันสงบนะมันวิปัสสนา พอวิปัสสนามันชำระล้างกิเลส พอกิเลสมันออกจากใจแล้ว โอ้โฮ ปึงเลย

ทีนี้พอปึงเลยพระก็ยังล้ออยู่ว่า นันทะ ยังพุทโธอยู่เพื่อเอานางฟ้าหรือเปล่า? ไม่พอไม่บ๊อบพระหาว่าพระนันทะอวดอุตริมนุสสธรรม ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าพระนันทะอวดอุตริ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิมนต์มาทั้งหมดแล้วถาม บอกว่า

“เธอจะว่านันทะไม่ได้ เพราะนันทะเขาเป็นพระอรหันต์จริงๆ เขาไม่ปรารถนานางฟ้าอีกแล้ว”

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มีพระไปต่อรองกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าถ้าไม่บอกเรื่องมรรค ผลจะสึก

“เธอสึกไปเลย สึกไปเลย คนที่ไร้สาระสึกไปเลยนักศาสนา”

พระนันทะไม่ใช่พระ พระนันทะเพิ่งแต่งงาน พระนันทะแต่งงานแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปชวนพระนันทะมาบวชเอง พอชวนพระนันทะมาบวชเองแล้วพาไปคูนางฟ้า อยากได้นางฟ้าให้พุทโธเอา พอพุทโธ พุทโธ พุทโธจนเป็นพระอรหันต์ พระนันทะเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาด้วยคุณสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไปบวชเป็นพระมายังต่อรอง ยังอยากได้ ยังมาข่มขู่ เสียดสีกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยากได้มรรค ได้ผล อยากได้กัณฑ์ อยากให้คนประกันใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกสึกไปๆ สึกไปให้หมด แต่ถ้าเป็นพระที่ดี เป็นพระที่มีคุณธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเอามาตั้งแต่ยังไม่บวช เอามาอยู่ในศาสนา เอามาแล้วยังพาไปคูสิ่งที่ชอบ เพราะเพิ่งแต่งงานชอบเจ้าสาว พาไปคูนางฟ้า นางฟ้าสวยกว่า เอาไหม? เอาคนที่สวยกว่าไหม? เอาที่สวยกว่าทำอะไร? พุทโธ

ลึ พุทโธลึ พุทโธใช้อุบาย อุบายให้พุทโธนะ เพราะความสีกไฟ สีกไฟสิ่งนั้นก็พุทโธ พุทโธไป พุทโธจนใจมันสงบ พอใจสงบมันก็เกิดวิปัสสนา วิปัสสนาเกิดมันก็ชำระล้างกิเลส ชำระล้างกิเลสมันก็จบไป อยากได้อะไร? ในเมื่อมันไม่มีกิเลสในหัวใจ

นี่จิตใจที่มีสาระเขาทำเป็นประโยชน์กับเขา "อ้อนี่มันจิตใจไร้สาระ อยากจะปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติไม่ได้ผมปฏิบัติเป็นตะคริว ถ้าผมเป็นตะคริว แล้วผมเป็นอัมพาตไป หลวงพ่อจะรับผิดชอบไหม? รับผิดชอบก็ส่งโรงพยาบาลไป แล้วจะรับผิดชอบที่ไหนล่ะ? ก็รู้วัก ก็มีแค่นี้ เราก็ไม่รู้ที่บ้านเอ็งอยู่ไหน เราไม่รู้ที่บ้านมึงอยู่ไหน เอ็งเป็นอัมพาตที่ไหน เอ็งนั่งภาวนาแล้วเอ็งล้มไปที่ไหน แล้วกูแจ้งรพพยาบาลไปปรับอย่างไรล่ะ?

เอ็งบอกมาสิว่าบ้านเอ็งอยู่ที่ไหน? เอ็งภาวนาแล้วเอ็งโทรศัพท์มาบอกกูนะ ว่า หลวงพ่อผมกำลังนั่งภาวนากำลังจะเป็นอัมพาตแล้ว เดี่ยวกูจะแจ้งรพพยาบาลไปปรับเอ็งที่บ้าน กูจะพาเอ็งไปส่งโรงพยาบาล มันเป็นเรื่องไร้สาระ ถ้าจิตที่มันไร้สาระ มันถามสิ่งที่ไม่เป็นสาระ ถ้าถามสิ่งที่เป็นสาระ นี่เรื่องไม่เป็นสาระเลย แต่เราตอบให้มันเป็นสาระ เห็นไหม

เรื่องไม่เป็นสาระ แต่เราตอบให้มันเป็นสาระ ฉะนั้นสิ่งนี้ จิตใจถ้าไม่เป็นสาระ อย่างนี้มันไม่มีประโยชน์หรอก เว็บไซต์ธรรมะเขาเอาไว้ให้คนที่มีการ เขาต้องพูดไว้เป็นธรรมะเพื่อให้คนที่ต้องการมรรค ต้องการผลเขาเอาไปเป็นประโยชน์ เขาไม่ต้องการเอาคนที่ไร้สาระที่เอาธรรมะไปทำให้เป็นจี๊ เป็นมูตร เป็นคูล ไม่เป็นประโยชน์กับใครเลย ธรรมะมันเป็นธรรมะ ถ้าธรรมะมันเป็นประโยชน์มันจะเป็นประโยชน์ใจ ฉะนั้น จะเดินจงกรม จะเดินอย่างไรก็เรื่องของผู้ที่ปฏิบัติ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า นี่สิ่งที่บอกว่า

ถาม : ถ้าจิตเป็นโสดาบันมันประมาณไหน? อารมณ์มันจะสุนทรียขนาดไหน? มันจะสุขตลอดหรือเปล่า? จะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองเป็นพระโสดาบัน แล้วถ้าหลวงพ่อบอกว่าให้ตรวจดูที่ศีล ผมก็ว่าศีลผมก็มีเพราะมันเป็นปกติ

ตอบ : นี่มันพูดมันก็พูดเป็นทางความคิดของจิตที่ไร้สาระ ถ้าศีลเอ็งเป็นปกติ นะ กูเขามันปกติยิ่งกว่าเอ็งอีก กูเขามันไม่เห็นขยับไปไหนเลย นี่มีศีลเขาต้องมีธรรม นี่

เวลาพูดก็พูดไป พูดแล้วก็พยายามสร้างเหตุการณ์ สร้างข้อต่อรองไว้ เป็นพระโศดาบัน หลวงพ่อให้ตรวจดูจิต ก็หลวงพ่อดูตรวจดูจิต เอ็งก็ว่าเอ็งจะให้กูตรวจดูจิตไป เอ็งก็บอกว่า ถ้าตรวจดูจิตเอ็งก็รู้หมดแล้วไง ถ้าเอ็งรู้แล้วเอ็งเขียนมาถามทำไมล่ะ? เอ็งก็รู้อยู่แล้วว่าถ้าตอบ ก็บอกต้องให้ดูจิตว่าสติปกติหรือเปล่า ถ้าสติปกติแล้วเอ็งก็ดูจิตของเอ็งสิ แล้วเอ็งถามมาทำไมล่ะ?

นี่สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ จิตที่ไม่เป็นประโยชน์มันเป็นสิ่งที่ไร้สาระ มันก็เอามาให้มันเป็นสาระทำไม? ถ้าไม่เป็นสาระมันก็จบ มันจบของมันไปแล้ว ฉะนั้น เวลาเขาปฏิบัติเขาจะเป็นโศดาบัน เขาเป็นอย่างไร? จิตสงบเขาต้องรู้ว่าจิตเขาสงบนะ คุณดูพระนั่นแหละสิ แม้แต่ชอบผู้หญิง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้พุทธโธ พุทธโธ ถ้าจิตสงบมันก็สงบของมัน แล้วเวลาจิตมันพิจารณาของมันไป เวลากิเลสมันขาด เห็นใหม่ สังโยชน์ขาดนี่แขนขาดเลย นี่กิเลสมันขาดไปเลย เขารู้อย่างไรล่ะ? เขาไม่มาดูที่สติที่เคล็ดหรือ

นี่ถ้าสังโยชน์ขาด สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส เวลามันขาดไปแล้วเขา รู้ว่ามันขาด ถ้ามันไม่ขาดแล้วอ้างว่าขาดไป เพราะไม่รู้ว่าขาดแล้วบอกว่านี่ก็โรงน้ำแข็งไป ชรรมะโรงน้ำแข็งมันก็สร้างภาพเอา มันก็สร้างจินตนาการเอา นี่โศดาบันเป็นอย่างนั้น มันก็สร้างภาพเป็นโศดาบันขึ้นมา แล้วบอกว่าไปดูที่สติ สีลัพพตปรามาส สีลัพพตปรามาสมันเรื่องของสีลัพพตปรามาส มันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมามันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ถ้าเขาเป็นโศดาบันเขาไม่พูดหรือ เพราะเขาเห็นว่ามันเป็นธรรมเหนือโลก แต่โศดาบันกับโศดาบันเขารู้กันเขาจะคุยกัน ถ้าคุยกันมันเป็น ธรรมสภาจตุร เอตมมมงคล มุคตมัม ถ้าพระเป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงนะ นี่พูดไปมันขายโง่ ถ้าใครปฏิบัติไม่เป็นพูดออกไปขายโง่ เพราะคนเป็นเขามี ถ้าคนเป็นเขาตรวจสอบได้

ฉะนั้น เป็นพระโศดาบันไม่ต้องห่วงหรือว่าไม่มีใครรู้ อุกุปปธรรม สัจจะความจริงมันมีของมัน ถ้าความจริงมันมีของมัน มันเป็นความจริงอันนั้น อันนั้นถึงเป็นความจริง ถ้าไม่เป็นความจริงนะ ให้พูดจนตายมันก็ไม่รู้ แล้วพูดจนตายไม่รู้แล้วมันยังพูดอย่างนี้ด้วย บอกว่าถ้าเป็นโศดาบันมันจะมีความสุขตลอดหรือเปล่า? มันจะรู้ใหม่ว่าเป็น

โศดาบัน มันจะมีอารมณ์สุนทรี มันก็ศรัทธาใจ ไปถามมันดู นี่ไปโรงพยาบาลเลยนะ
แล้วไปถามหมว่าผมเป็นโศดาบันหรือเปล่า? แล้วเดี๋ยวมอเขาจะให้ยา เนาะ เอวัง